పెళ్ళిచూపులు

ఉదయం పదకొండు గంటలు అయింది. బ్యాంక్ అంతా సందడిగా ఉంది. స్టాఫ్ అంతా పనిచేసుకుంటున్నారు. ఫోను మోగింది. అటుగా వెళ్తున్న అటెండరు ఫోన్ తీశాడు. "హల్లో ఇది ఫలానా బ్యాంక్ బ్రాంచేనా?" అని అడిగింది ఓ పురుష కంఠం.

"అవునండీ" అన్నాడు అటెండరు.

"అక్కడ పప్పు పద్మావతిగారు పనిచేస్తున్నారా?"

"పద్మావతిగారు ఉన్నారు మరి ఆవిడ ఇంటి పేరు ఏమిటో తెలియదు" చెప్పాడు అటెండరు.

"ఒక్కసారి కనుక్కువస్తారా ప్లీజ్!" బతిమాలాడు అవతలివ్యక్తి.

"లైన్లో ఉండండి" అంటూ వెళ్ళాడు అటెండరు.

కంప్యూటర్ ముందు కూర్చుని ఏదో ఎఫ్.డి. వివరాల కోసం కుస్తీ పడుతోంది పద్మావతి. కంప్యూటర్‌లో కాస్త ప్రాబ్లం వచ్చింది. పక్క సీటు శంకర్ వచ్చి సహాయం చేస్తున్నాడు. అటెండరు వచ్చాడు.

"అమ్మా మీ ఇంటి పేరు పప్పు వారేనా?" అని అడిగాడు.

చిర్రెత్తుకొచ్చింది పద్మావతికి. పొద్దుటినించీ కంప్యూటర్ ఏడిపిస్తోంది. విసిగిపోయింది పద్మావతి. "ఇప్పుడు అర్జెంటుగా నా ఇంటి పేరెందుకు నీకు? పెళ్ళి సంబంధం వెదుకుతావా?" విసుక్కుంది.

"కాదమ్మా మీకోసం ఫోన్ వచ్చింది. పప్పు పద్మావతి గారున్నారా? అని అడుగుతున్నారు. మీ ఇంటి పేరు నాకు తెలియదు కదా! అందుకే అడిగాను" అన్నాడు అటెండరు.

"ఫోన్ చేశారా? ఎవరు?" అడిగింది పద్మావతి.

"ఏమో? లైన్లో ఉన్నారు" చెప్పాడు.

"వెళ్లి చూసి రండి" అన్నాడు శంకర్.

ఫోన్ దగ్గరికి వెళ్ళింది పద్మ.

"హలో" అంది.

"మీరు పప్పు పద్మావతిగారేనా అండీ" అడిగిందా కంఠం.

"అవునండీ! మీరెవరూ?" అడిగింది.

"మీరు విజయనగరంలో ఉండే పప్పు సుబ్బారావుగారి అమ్మాయేనా అండీ!" మరో ప్రశ్న.

"అవునండీ! ఇంతకీ మీరెవరో చెప్పండి. అవతల బోలెడు పనుంది!" అంది విసుగ్గా.

"ఓసారీ అండీ మీరు బిజీగా ఉన్నానని అంటున్నారు కదా! లంచ్ తరవాత ఫోన్ చేస్తాను. బైదిబై నా పేరు కల్యాణ చక్రవర్తి. మా నాన్నగారి పేరు గోపాల్రావుగారు. నేను గోపాల్రావుగారి అబ్బాయిని. సర్లెండి. మళ్లీ ఫోన్ చేస్తాను" అయోమయంగా చూసి వెళ్ళిపోయింది పద్మ. ఆ తరవాత ఆ ఫోన్ సంగతే మర్చిపోయింది.

రెండు గంటలకి లంచ్ బాక్స్ ఓపెన్ చేసింది. అందరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ లంచ్ తింటున్నారు. అటెండరు వచ్చి "అమ్మా మీకు ఫోన్" అని చెప్పాడు. ఆ బాక్స్ అలా పట్టుకుని ఫోన్ దగ్గరికి వెళ్ళింది.

"హలో" అంది.

"హల్లో పప్పు పద్మావతిగారేనా?"

"అవునండీ! మీరు కల్యాణచక్రవర్తిగారా?"

"అవునండీ మరో విషయం. మీకింకా పెళ్ళి కాలేదు కదండీ!" అడిగాడు.

"ఎవరండీ మీరు? ఈ వివరాలన్నీ మీకెందుకు? అసలు మీకేం కావాలి?" విసుక్కుంది.

"మీరలా విసుగ్గా మాట్లాడారంటే మీ తప్పేం లేదులెండి. మీ పొజిషన్‌లో ఎవరున్నా అలాగే మాట్లాడతారు. ఇలా ఎందుకడిగానంటే పొద్దున్న ఒకావిడకి ఫోన్ చేశాను. ఆవిడ పేరు కూడా పి. పద్మావతిగారే. కాసేపు మాట్లాడాక తెలిసింది ఆవిడకి పెళ్ళి అయిందని. ఆవిడ కూడా ఇప్పుడు మీలాగే విసుక్కున్నారు. అందుకే ముందు జాగ్రత్తగా అడిగాను. ఏమనుకోకండి!" బతిమాలాడు.

కాస్త శాంతించింది పద్మ. "సర్లేండి. ఇంతకీ మీరిలా పి. పద్మావతిని వెతికి పట్టుకోవాలని ఎందుకు ప్రయత్నిస్తున్నారు?"

"చెప్తాను. మరో ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పండి. మీరు సుబ్బారావుగారి అమ్మాయే కదూ. మీది విజయనగరమే కదండీ?"

"అవునండీ! ఏమిటో మీ ప్రశ్నల వర్షం? మీరు పోలీసు డిపార్టుమెంటులో పనిచేస్తున్నారా?" మళ్ళీ విసుక్కుంది.

"కాదండీ డాక్టర్ కల్యాణ్ చక్రవర్తిని. మా నాన్నగారి పేరు వేణుగోపాలరావు గారు. మాది శ్రీకాకుళం. మా నాన్నగారు నా పెళ్ళి ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు. నాకింకా పెళ్లికాలేదు. మీ సంబంధం కూడా వచ్చిందిట మావాళ్ళ దగ్గరికి. మా వాళ్ళకి నచ్చింది. నీకూ నచ్చితే పెళ్లిచూపులు ఏర్పాటు చేస్తాం" అన్నారు.

వింటున్న పద్మావతి కాస్త తడబడింది. పెళ్ళి సంబంధాలు చూస్తున్నారని తెలుసు. అందులో ఒక సంబంధం అన్నింటిలోకీ బాగుందనీ అబ్బాయి డాక్టరనీ అమ్మ చెప్పింది. అతనే ఇతనా? అయినా నాన్నగారు ఫోన్ చెయ్యాలి కానీ అతను డైరెక్టుగా కాంటాక్ట్ చెయ్యడం ఏమిటి?

"హల్లో హల్లో పద్మావతిగారూ! పప్పు పద్మావతిగారూ!" అవతలినించి వినిపించడంతో ఇహలోకంలోకి వచ్చింది పద్మావతి.

"ఆ! ఏమిటి చెప్పండి!" అంది.

"హమ్మయ్యా! ఉన్నారా? ఉలుకూ పలుకూ లేకపోతే లైన్ కట్ అయిందేమో అనుకున్నాను"

"లేదు లెండి చెప్పండి"

"విషయం ఏమిటంటేనండీ! మా నాన్నగారు ఫోన్ చేశారు. ఈ వారంలో పెళ్ళిచూపులకి రమ్మన్నారు. నాకేమో చాలా పనుంది. తరువాత వస్తానన్నాను. వారం రోజుల తరువాత శూన్యమాసం వస్తుందిట పనికిరాదుట. వెంటనే రమ్మని కంగారు పెడుతున్నారు. అప్పుడు నాకు మంచి ఐడియా వచ్చింది. పెళ్ళికూతురు ఇక్కడే ఉంది. నేనూ శ్రీకాకుళం వచ్చి... ఆవిడ విజయనగరం వచ్చి... నేను శ్రీకాకుళంనించి విజయనగరం వచ్చి... ఎందుకిదంతా? మేమిద్దరం ఇక్కడే ఓసారి కలుసుకుని మాట్లాడుకుంటే ఉభయతారకంగా ఉంటుందనిపించింది. మా నాన్నగారితో, ఆ మాట చెప్తే సర్లే, నేనూ వాళ్ల నాన్నగారితో మాట్లాడతాను' అన్నారు. మళ్లీ ఫోన్ చేసి మీ నెంబరు ఇచ్చారు. అందుకే ఫోన్ చేశాను" అన్నాడు.

అయోమయంగా అనిపించింది పద్మావతికి. "మనిద్దరం ఇక్కడ మీటై మాట్లాడుకుందామా?"

"అవునండీ మిమ్మల్ని మా వాళ్ళు ఎక్కడో చూశారుట. నన్ను మీ బావగారు చూశారట. పెళ్లిచూపులు ఏర్పాటు చేసినా ఎలాగూ మనిద్దరం విడిగానే కూర్చుని మాట్లాడుకుంటాం కదా! ఈ భాగ్యానికి ఎందుకింత హడావిడి? మీరూ ఓసారి ఆలోచించి చూడండి. నేను మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తాను. లేదంటే మీరే చెయ్యండి. నా ఫోన్ నంబరు నోట్ చేసుకోండి" అంటూ ఫోన్ నంబరు చెప్పాడు.

ఫోన్ పెట్టేసి వచ్చి కూర్చుంది పద్మ.

"ఎవరూ" అడిగింది కొలీగ్ విశాల. "ఎవరో ఫ్రెండ్ ఫోన్" చెప్పింది పద్మావతి. ఫోన్ సంభాషణ అంతా నెమరు వేసుకుంది. ఆ తరువాత అతని రీజనింగ్ బాగానే ఉన్నట్లు అనిపించింది. 'సరేలే చూద్దాం' అనుకుంది. ఆ రాత్రి తండ్రి ఫోన్ చేశాడు.

"మంచి కుటుంబం. ఇద్దరు కొడుకులు. ఇతను రెండోవాడు. పెద్దతను ఇంజనీరు. పెద్ద కోడలు కూడా డాక్టరే. అంతా బావుంది. ఈ సంబంధం కుదిరితే బాగుంటుందని మేము అందరం అనుకుంటున్నాం. అబ్బాయి ఫోన్ చేశాడన్నావుగా మరి నీ ఇష్టం. అక్కడ మీరిద్దరూ కలుసుకుని మాట్లాడుకున్నా మాకేమీ అభ్యంతరం లేదు. లేదూ ఈ శూన్యమాసం వెళ్ళేదాకా ఆగమన్నా ఫర్వాలేదు. నువ్వూ ఆలోచించుకో. ఏ విషయం నాకు ఫోన్ చేసి చెప్పు" అన్నారు.

కాసేపు సీరియస్‌గా ఆలోచించింది. పద్మ ఇక్కడే మాట్లాడుకుంటే బాగుంటుందేమో అనిపించింది. మళ్లీ ఊరికి వెళ్ళాలంటే లీవ్ ప్రాబ్లమ్. పెళ్ళి సెటిల్ అయితే చాలా లీవ్ కావాలి. అందుకే అతనికి ఫోన్ చేసి చెప్పాలనుకుంది. బ్యాంక్‌కి వెళ్ళాకా ఆ నెంబర్‌కి ఫోన్ చేసింది. నో రిప్లయ్

లంచ్ టైంలో అతనే ఫోన్ చేశాడు.

"నమస్కారం పద్మావతిగారూ!" అన్నాడు.

"నమస్కారం కల్యాణ చక్రవర్తి గారూ!" సమాధానం చెప్పింది.

చిన్నగా నవ్వాడు. "మీ నాన్నగారితో మాట్లాడారా?" అడిగాడు.

"మాట్లాడానండీ! నిర్ణయం నాకే వదిలేశారు. నేనూ మీరు చెప్పిన పద్ధతే ఉభయతారకంగా ఉంటుందని ఆలోచిస్తున్నాను" చెప్పింది.

"వెరీగుడ్. అయితే మనం ఎక్కడైనా కలుసుకుని మాట్లాడుకుందాం!" అన్నాడు.

"అలాగే"

" ఎక్కడ మీట్ అవుదాం? మీ ఫ్రెండ్స్ ఎవరైనా ఉన్నారా? వాళ్ళింట్లో కలుసుకోవచ్చు" సూచించాడు.

"వద్దండీ అంత క్లోజ్ ఫ్రెండ్స్ నాకెవరూ లేరు".

"నాకూ డిటో. ఓ పనిచేద్దాం. ఇందిరాపార్క్‌లో కలుసుకుందామా?" అన్నాడు.

"అక్కడా?"

"అవునండీ. ఈ లుంబినీ పార్కు, నెక్లెస్ రోడ్డు వచ్చాక ఇందిరాపార్క్ కాస్త ప్రశాంతంగానే ఉంటోంది. ఈ ఆదివారం సాయంత్రం ఆరున్నరకి మీకు ఓకేనా?"

"ఓకే కానీ ఓ సందేహం... మిమ్మల్ని నేనెలా గుర్తుపట్టడం?" అంది పద్మ.

"నిజమే కదూ నేనూ తెల్లగా పొడుగ్గా ఉంటాను. నాది నొక్కులజుట్టు" చెప్పాడు.

"ఏమిటండీ ఈ వివరాలు! ఇలా చెప్తే ఎలా గుర్తుపడతాను?" అంది పద్మ.

"నేను నల్ల ప్యాంటు, లైట్ క్రీమ్ కలరు వివాల్టీ రెడీమేడ్ షర్టు వేసుకొస్తాను సరేనా!"

"శ్రీరామచంద్రా రెడీమెడ్ షర్టుని పోల్చుకోవడం ఎలా? లేబుల్ మెడదగ్గర కదా ఉంటుంది. కనిపెట్టడం కష్టం కదూ!"

"నిజమేనండీ నాకా ఆలోచనే తట్టలేదు. ఇలా లాభం లేదు కానీ ఓ పని చేద్దాం. ఇవ్వాళ నాకు అర్జెంట్ పని ఉంది. బయటికి వెళ్తున్నాను నా ఫోటో మీకు పంపిస్తాను. రేపు సాయంత్రం వస్తాను. ఎల్లుండి మనిద్దరం కలుసుకుందాం! సరేనా" అన్నాడు.

"సరే ఆ పని చెయ్యండి. మరి మీరు నన్నెలా గుర్తుపడతారు? నా ఫోటో పంపించనా?" అంది.

"ఎందుకండీ? మీరు నన్ను గుర్తు పడతారు కదా! నా దగ్గరకొచ్చి పరిచయం చేసుకోండి" అన్నాడు చక్రవర్తి.

"సరే అలాగే!" అంది పద్మ.

తనకి తెలియకుండానే అతని ఫోటో కోసం ఎదురుచూసింది. మధ్యాహ్నానికి మనిషి వచ్చి అతని ఫోటో ఇచ్చాడు. నిజంగా బావున్నాడు.

ఊరినించి రాగానే మళ్ళీ ఫోన్ చేశారు.

"ఆరున్నరకి పది నిముషాలు ముందే వస్తాను. గేటు దగ్గరే వెయిట్ చేస్తాను" అని చెప్పాడు.

"ఆదివారం రానే వచ్చింది! అనుకున్న సమయానికి బయలుదేరింది పద్మ. చక్కగా తయారై ఆటో ఎక్కింది. గమ్యం చేరింది. ఆటో దిగేముందే హ్యాండ్‌బాగ్‌లోని అద్దం తీసి, ఓసారి రేగిన జుట్టు సవరించుకుంది. ఆటోకి డబ్బులిచ్చి పంపించింది.

ఎందుకో నెర్వస్‌గా అనిపించింది అంతలోనే సర్దుకుని లోపలికి వెళ్లింది. చుట్టూరా చూసింది. ఆ శాస్త్రీ ఎక్కడా కనిపించలేదు. గేటువంక చూస్తూ నిలబడింది. అయిదు నిముషాలు గడిచిపోయాయి. చిరాగ్గా అనిపించింది. 'ఇదేమిటి? చెప్పిన ప్రకారం పది నిముషాలు ముందు రాకపోయినా టైముకైనా రావడం మర్యాద'. చూస్తుండగానే మరో అయిదు నిముషాలు గడిచిపోయాయి.

ఇంకో అయిదు నిముషాలు చూసి వెళ్ళిపోదాం అనుకుంటుండగా దూరంగా కనిపించాడు సదరు శాస్త్రీ. పార్కులోంచీ ఇంచుమించు పరిగెత్తుకు వస్తున్నాడు. ఇన్‌షర్టు చేసుకున్నాడు. అది చెదిరిపోయి, సగం బయటికి వచ్చేసింది. జుట్టు చెదిరిపోయింది మొహంనిండా చెమటలు. ఓ చేత్తో రెండేళ్ళ పిల్లాడిని ఎత్తుకున్నాడు. రెండో చేతిలో ఓ బ్యాగు ఉంది!

గేటు దగ్గరికి రాగానే ఆత్రంగా అటూ ఇటూ చూశాడు. పద్మమీద నిలిచిపోయాయి అతని చూపులు. చిన్నగా నవ్వింది పద్మ. వెంటనే దగ్గరికి వచ్చాడు.

"మీరు పద్మావతిగారేనా?" అడిగాడు.

"అవునండీ" అంది పద్మ.

"సారీ అండీ వెరీసారీ! రావడం అరగంట ముందే వచ్చాను. ఇదుగో వీడితో సరిపోయింది" అతను చెప్తుండగానే ఆ పిల్లాడు జారిపోయి పరిగెత్తాడు.

"ఒరే గుండూ ఆగరా" అంటూ చేతిలోని బ్యాగ్ పద్మకిచ్చి వాడి వెనక పరిగెట్టాడు.

అయోమయంగా చేతిలోని బ్యాగ్‌లో ఏమున్నాయో చూసింది పద్మ. పాలసీసా, మంచినీళ్ళ సీసా, బిస్కట్లు, చాక్‌లెట్లు, చిన్న టవలు. ఓ జత బట్టలు, కాసిని బొమ్మలు, ఓ చిన్న దుప్పటి ఉన్నాయి.

'ఈ పెళ్లికొడుకు ఏమిటి? ఈ పిల్లాడేమిటో బొత్తిగా అంతుపట్టలేదు. ఛ! ఎరక్కపోయి వచ్చాను' అని విసుక్కుంది పద్మ.

అంతలో పిల్లాడిని ఎత్తుకుని వస్తున్నాడు కల్యాణ్. "సారీ అండీ అలా వెళ్ళి కూర్చుందాం రండి" అంటూ ఆ బ్యాగ్ అందుకున్నాడు.

"మీ వ్యవహారం నాకు నచ్చలేదు. నేను వెళ్తాను" అని చెప్పాలని నోటిదాకా వచ్చింది కానీ ఓ పది నిముషాలు మాట్లాడి వెళదాం అని అతని వెంట వెళ్లింది.

ఓ చెట్టుకింద కూర్చున్నారు.

"ఈ బాబు ఎవరు?" అడిగింది పద్మ.

"నా మొగుడు" విసుగ్గా చెప్పాడు కల్యాణ్.

ఆ బుజ్జిగాడు కల్యాణ్ ఒళ్ళోంచి దిగాడు. 'బూబు' అన్నాడు బాబు.

"ఓ అలాగే" అంటూ బ్యాగ్ తీసి అందులోంచి మంచినీళ్ళ బాటిల్ తీసి వాడికిచ్చాడు. వాడు విసిరికొట్టాడు.

"ఓ బూబూ అంటే పాలు. గాగా అంటే నీళ్ళు కదూ. మీ అమ్మ చెప్పింది నేనే మర్చిపోయాను" అంటూ ఆ సీసా లోపల పెట్టి పాలసీసా తీసి అందించాడు.

వాడు కల్యాణ్ ఒళ్ళో పడుకుని దర్పంగా కాలుమీద కాలువేసుకొని పాలు తాగసాగాడు. "ఎవరండీ ఈ బాబు" ఓర్పు పూర్తిగా నశించింది పద్మకి.

కళ్యాణ్ కళ్ళవెంట నీళ్ళు తిరిగాయి. "ఏం చెప్పనండీ! అంతా నా కర్మ" అంటూ జేబులోంచి రుమాలు తీసి కళ్ళు వత్తుకుని చెమటలు తుడుచుకున్నాడు రేగిపోయిన జుట్టు చేత్తో సర్దుకున్నాడు..

"చెప్పాలంటే అదో పెద్ద గాథ. వీళ్ళ అమ్మ నా క్లాస్‌మేట్, కమ్ ప్రాణ స్నేహితురాలు" ఫ్లాష్‌బాక్‌లోకి వెళ్ళిపోయాడు కల్యాణ్.

"వీళ్ళ అమ్మ పేరు రాధ. మేమిద్దరం తొందరగానే మంచి స్నేహితులం అయిపోయాం. థర్డ్ ఇయర్ యాన్యువల్‌డే ఫంక్షన్‌కి 'అభిజ్ఞాన శాకుంతలం' నాటకం వేశాం రాధ శకుంతల, నేను దుష్యంతుడిని"

వింటున్న పద్మకి ఒళ్ళు మండుకొస్తోంది. అదేమీ పట్టించుకోనట్లు చెప్పుకు పోసాగాడు కళ్యాణ్.

"అనుకోకుండా ఆ ఫంక్షన్ టైమ్‌కి వచ్చాడు మా అన్నయ్య శ్రీకాంత్. వాడు కొత్తగూడెంలో ఉద్యోగంలో చేరాడు కొత్తగా. ఫంక్షన్ చూశాడు. వెళ్లాడు. మరుసటివారం వచ్చాడు. నిన్ను చూడకుండా వుండలేకపోతున్నానురా" అన్నాడు.

"ఆహా! మా అన్నయ్యకి నేనంటే ఎంత ప్రేమ" అని ఆనందపడ్డాను.

అది మొదలు ఉండ్రాళ్ళ తద్దెకీ, రథసప్తమికీ, హయగ్రీవ జయంతికీ. భావన్నారాయణస్వామి రథోత్సవం అనీ వంకపెట్టి తెలుగు క్యాలెండరులో ప్రతి పర్వదినానికీ నా దగ్గరికి రావడం మొదలు పెట్టాడు.

"పోనీ, నాకు పంపకపోతే పోయే, వాడి సంపాదనలో సరిపుచ్చుకోవాలా? డబ్బులు కావాలి నాన్నగారూ అని నాకు రాస్తాడు? చదువుకునే నీకూ పంపి, సంపాదించుకునే వాడికీ పంపి నేనెక్కడ తంటాలు పడనురా. అసలాయన జీతం అంతా ఏం చేస్తున్నాడో నిలదీసి అడుగు" అని నాన్నగారు గోల పెట్టారు.

వాడి వ్యవహారం నాకు అయోమయంగా అనిపించింది. "ఏమిట్రా నీ గొడవ. నీ రెక్కల కష్టంతో ఆర్టీసీ వాళ్ళని ఎందుకిలా ఉద్ధరిస్తున్నావు" అని అడిగాను.

"నీ మీద బెంగగా ఉంది. చూసిపోవాలని వస్తున్నాను" అన్నాడు.

"ఇంత తరచుగా వచ్చి చూసి పోవడానికి నేనేం చావుబతుకుల్లో లేను కదా! నిజం చెప్పు" అని నిలదీస్తే కాసేపు నీళ్ళు నమిలి నిజం చెప్పాడు. రాధను ప్రేమిస్తున్నాడుట. నేను రాయబారం జరపాలిట.

ఆ మాట చెప్తే హైహీల్ చెప్పు తీసుకుని అరకిలోమీటరు తరిమింది రాధ. "ఇప్పుడసలు నాకు పెళ్ళొద్దు. నేను ఇక్కడ చదువు కంప్లీట్ చేసి, ఫారిన్ వెళ్లాలనుకుంటున్నానని తెలిసీ రాయబారం నడుపుతావా" అని తిట్టి పోసింది.

ఆ మాటే వాడితో చెప్పాను.

"అయితే డాక్టరువి కదా! తేలిగ్గా ప్రాణంపోయే మందేమైనా ఇచ్చి నన్ను కాపాడు..." అన్నాడు అన్నయ్య. చూస్తూ చూస్తూ ఒక్క గానొక్క అన్నయ్యని ఎలా చంపుకుంటాను? అందుకే మళ్ళీ రాధనే బతిమాలాను.

కాస్త మెత్తబడింది. "మరి నేను డాక్టరుని పెళ్ళి చేసుకుందాం అనుకున్నాను మీ అన్నయ్య ఇంజనీరు కదా!" అంది.

"ఓస్ అంతేనా! నేను మళ్ళీ ఎమ్‌సెట్ రాసి మెడిసిన్ చదువుతా అన్నాడు అన్నయ్య.

"వద్దులే వయసుమించి పోతుంది" అంది రాధ.

"మేము ఫైనల్ ఇయర్లో ఉండగా వాళ్ళ పెళ్ళి అయింది. ఆ తరువాత ఆవిడికీ కొత్తగూడెంలోనే ఉద్యోగం దొరికింది. వాళ్ళు అన్యోన్యంగానే ఉన్నారు కానీండీ. రాధకి మాత్రం ఇప్పటికీ నా మీద కోపం తగ్గలేదు. 'లక్షణంగా చదువుకుని ఏ ఫారిన్‌లోనో ఉద్యోగం చేసుకుంటూ ఉండాల్సినదాన్ని నీ వల్ల ఇలా అయిపోయాను' అంటుంది. నా మీద పెత్తనం చెలాయిస్తుంది. చస్తే నా మాట వినదు. ఇప్పుడూ అంతే అయింది. వాళ్ళకు ఏదో ప్రోగ్రాం ఉందిట. అనుకోకుండా మధ్యాహ్నం దిగబడిపోయింది. అక్కడికి పిల్లలు వెళ్ళేది కాదుట. అందుకని వీడిని నాకు అప్పజెప్పింది.

'నా పెళ్ళిచూపులు తల్లీ' అని బతిమాలినా విన్లేదు. మరేం ఫర్వాలేదులే. రేపు నీకు పుట్టే బిడ్డని రెండేళ్ళదాకా నేనే పెంచుతాను అని చెప్పింది. ఇంకేం చేస్తాను

మన ప్రోగ్రాం పోస్ట్‌పోన్ చేద్దామనుకుంటే మీ ఇంటి ఫోన్ నంబర్ నా దగ్గర లేదు. అందుకే ఇలా వచ్చాను. మనం మరోసారి తీరిగ్గా మాట్లాడుకుందాం" అన్నాడు.

పద్మకి నవ్వు ముంచుకొచ్చింది. బాబు పాలుతాగి బాటిల్ అవతల పడేసి కూర్చుని బొమ్మలతో ఆట ప్రారంభించాడు.

వాడి బుగ్గలు నిమిరింది పద్మ 'నీ పేరేంటి నాన్నా!" అని అడిగింది.

"తిత్త" అన్నాడు వాడు.

"సిద్ధార్థ ఇంకా రెండో ఏడే. మాటలు పూర్తిగా రావు. ఆ మాట్లాడేవి మనకు అర్థం కావు" అన్నాడు కల్యాణ్.

ఆ తరువాత పద్మతో మాట్లాడాలని పాపం మనస్ఫూర్తిగా ప్రయత్నించాడు కల్యాణ్. పద్మ కూడా సహకరించింది. కానీ సిద్ధార్థతోనే సరిపోయింది ఇద్దరికీ.

చూస్తుండగానే ఎనిమిది అయింది. "ఇక వెళ్తానూ" అంది పద్మ.

"పదండి" అంటూ పిల్లాడి సామాన్లన్నీ సర్దుకున్నాడు కల్యాణ్. ఇద్దరూ బయలుదేరారు.

"నా కారు అన్నయ్య తీసికెళ్ళాడు. నేను ఆటోలోనే వచ్చాను ఆలస్యం అయింది కదా! మిమ్మల్ని డ్రాప్ చేసి వెళ్తాను" అన్నాడు కల్యాణ్.

గేటు దాటేసరికి ఎదురుగా వచ్చి ఆగింది మారుతీ కారు. ముందుసీట్లోంచి దిగింది రాధ. "అమ్మయ్య ఇక్కడే ఉన్నావా? అక్కడ మా ఫంక్షన్‌లో మార్పు జరిగింది. ఎవరో పెద్దాయన సడన్‌గా పోయాడుట. డిన్నర్ క్యాన్సిల్‌చేసి, హై టీతో సరిపెట్టారు" అంది.

"మరీ భాగ్యానికి నా ప్రోగ్రాం అంతా తగలెట్టావు" అన్నాడు కల్యాణ్ కోపంగా.

"ఇది మరీ బావుంది. ఇలా అవుతుందని నేను కలగన్నానా?" అంది రాధ.

"ఈ మాత్రం దానికి కలగనాలా? ఫోన్ చేసి కనుక్కుంటే చెప్పరా? అయినా నా వెర్రిగానీ నీకంత తెలివితేటలుంటే ఇకనేం. ఆ బుర్రలో మెదడు లేదు. మట్టి సుద్ద" అన్నాడు కళ్యాణ్.

"నీ కంటే నయమేలే" అని దెబ్బలాటకి దిగింది రాధ.

కారు రోడ్‌పక్కన ఆపి దిగివచ్చాడు శ్రీకాంత్. 'ఇష్! మొదలెట్టారా మీ గోల. పోలీసులు చూశారంటే నక్సలైట్ల గొడవ అనుకుని ఎన్‌కౌంటర్ చేసేస్తారు. కొత్త మనిషిని ఎదురుగా పెట్టుకుని ఏమిటీ గొడవ" అని మందలించాడు.

ఇద్దరూ శాంతించారు. పరిచయ కార్యక్రమం పూర్తి చేశాడు కళ్యాణ్.

"పదండి ఎక్కడైనా కూర్చుని ఐస్‌క్రీం తిందాం" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

నలుగురూ హోటల్‌కి వెళ్లారు. కబుర్లు చెప్పుకుంటూ టిఫిన్, ఐస్‌క్రీం తిన్నారు. పద్మని వాళ్లరూమ్ దగ్గర దించారు.

"రండి లోపలికి" అంది రాధతో.

రాధ పద్మ వెంటే వెళ్లింది. రూమ్ తాళం తీసింది పద్మ. ఇద్దరూ లోపలికి వెళ్లారు. నేనూ నా కోలీగ్ కలిసి ఉంటున్నాం. తను ఊరికి వెళ్ళింది అంది పద్మ.

సారీ! ఇవాళ మా వల్ల మీ ప్రోగ్రాం పాడైంది" అంది రాధ.

"ఫర్వాలేదులెండి మీతో నాకు పరిచయం అయిందిగా" అంది పద్మ.

"ఇంతకీ మా లక్ష్మణ స్వామి మీకు నచ్చాడా? నవ్వుతూ అడిగింది రాధ. తడబడింది పద్మ.

"మాది మంచి ఫ్యామిలీ. అత్తయ్యగారికి ఇద్దరూ కొడుకులే కాబట్టి కోడళ్ళనే కూతుళ్లలా చూసుకుంటారు. మావయ్యగారు కూడా చాలా మంచివారు. ఎస్టేట్ లేకపోయినా కాస్తోకూస్తో ఆస్తి కూడా ఉంది. అన్నింటినీ మించి మా కల్యాణ్ చాలా మంచివాడు.అతన్ని పెళ్లిచేసుకున్న అమ్మాయి సుఖపడుతుంది" అంది రాధ.

"మరి మీ మరిదికి నేను నచ్చానా, లేదా అడిగారా?" అంది పద్మ

"ఇందాక మీరు చెయ్యి కడుక్కునేందుకు వెళ్లారు గుర్తుందా, అప్పుడు తన అభిప్రాయం నాతో చెప్పాడు.మీరు అతనికి నచ్చారుట" అంది రాధ.

పద్మ ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఏదో ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయింది.

"తొందరేమీ లేదు. ఆలోచించుకుని చెప్పండి. ఇక నేను వెళ్తాను" అంది రాధ.

"ఉండండి..." అంటూ అల్మరాలోంచి ఓ ఫైవ్‌స్టార్ చాక్లెట్ తీసి ఇచ్చింది.

సిద్ధార్థకి ఇవ్వండి. పిన్ని ఇచ్చిందని చెప్పండి" అంది మెల్లిగా.

ఒక్కక్షణం తెల్లపోయింది రాధ. మరుక్షణం పద్మని ఆప్యాయంగా ఆలింగనం చేసుకుంది.

ఈనాడు ఆదివారం, 12 ఆగస్టు 2001